

ΕΚΠΟΜΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜ.: ΠΕΜΠΤΗ 4/2/71

ΩΡΑ : 8.30 π.μ.

(πέντε αντίγραφα)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

(ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ)

X6.10

Σε πόσες σκέψεις μπορεί να οδηγήσει μια άπλη κουβέντα που ακούμε. Πόσα πράγματα έρχονται στο μυαλό μας ακούγοντας μια μικρή ανακοίνωση, μια έκκληση.

Χωρίς άλλο πρόλογο σ'ας διαβάσω, αγαπητές ακροατρίδες, ένα κείμενο της συνεργάτιδάς μας Έλλης Παιονίδου.

Κυριακή μεσημέρι. Έστρωνα τό τραπέζι κι 'άκουσα τήν ανακοίνωση από τό Ραδιόφωνο.

"Παρεκλήθημεν από τό Γενικό Νοσοκομείο να ανακοινώσουμε τήν άμεσον ανάγκη αιματος, Ο ρέζους άρνητικού διά τήν σωτηρίαν νεογέννητου βρέφους".

Τά πόδια μου λύγισαν, χρειάσθηκε να καθήσω με τά μαχαιροπήρουνά στο χέρι. Τό αίμα μου δέν είναι ούτε Ο ούτε ρέζους άρνητικού, όπως ούτε καί κανενός τής οίκογένειάς μου. Έτσι δέν μπορούσα να προσφέρω τίποτ'άλλο στον νιοφερμένο αγωνιστή παρά μόνο τή σκέψη μου. Κι 'ή σκέψη μου μ'έφερε, σε μια γυναίκα έξαντλημένη από τους πόνους τής γέννας που περιμένει να δή τό μικρό της. Στιγμές γλυκές, μοναδικές, που μόνο αν τις ζήσεις προσωπικά μπορείς να τις ολοκληρώσεις στο μυαλό σου.

Γύρισα άθελα τό βλέμμα στα δυό παιδιά μου που έπαιζαν άμέριμνα στην αυλή. Τά πρόσωπα τους, τά χέρια, όλο μουντζούρες, όλο ύγεια. Τά θυμήθηκα τόσα δά, στα χέρια του γιατρού, τό πρώτο κλάμα, τό κατακόκκινο κορμάκι, τό σουφρωμένο στόμα, που από ένστικτο ζητά τήν τροφή του. Έκει μέσα, στο θάλαμο του νοσοκομείου ένα τέτοιο βρέφος παλεύει. Παλεύει μόλις κι 'όλος ήρθε στη ζωή. Κι 'ή έκβασή τής πάλης του δέν εξαρτάται μόνο από τό ίδιο μά από τήν κοινωνία όπου βρέθηκε.

Περίμενα με άγωνία κι 'άκουσα τήν δεύτερη ανακοίνωση, ύστερα τήν τρίτη. Τό αίμα κατηγορίας Ο ρέζους άρνητικού είναι σπάνιο πολύ σπάνιο. Έπως ο κατάλληλος αίμοδοτής να μην άκουσε τήν έκκληση, ίσως.

Κι'ή εξαντλημένη γυναίκα περιμένει ακόμα να σφίξει στην άγκαλιά της, το μικρό της.

Όλη ή μέρα μου πέρασε μέσα σε αγωνία.

Όταν τόλμησα να πάρω το τηλέφωνο στο Νοσοκομείο για να ρωτήσω είχε κι'όλας βραδυάσει.

Είναι για το βρέφος, για το αίμα....

Ναι

Ό αιμοδοτής βρέθηκε. Η απάντηση ήταν σύντομη, βιαστική χαρούμενη. Στόν παιδικό θάλαμο είχανε πολλή δουλειά στις 6 το βράδυ. Πόσα όμως δεν έκρυβε πίσω της.

Νά, βλέπω κι'όλας το νιογέννητο, ν'άναζητᾶ τήν πηγῆ της ζωῆς του, το γάλα του, στο στήθος της μάνας του. Πάει ή κούραση, πάει ή αγωνία... Όλα ξεχάστηκανε. Τώρα εἶν'έκεινη κι'έκεῖνο κι'ή ζωή.

Βάζοντας τά παιδιᾶ στο κρεβάτᾶκι τους το βράδυ ἤμουνα σκεπτική. Ακόμη κι'ή μικρή το πρόσεξε.

"Τί ἔχεις μανούλα;"

Τίποτα μικρό μου. Τίποτα δέν ἔχω. Μόνο πού χαίρομαι, να χαίρομαι για τήν οἰκογένειᾶ μας. Όχι τή μικρή τή δική μας οἰκογένεια μά τή μεγάλη, τήν ἀνθρώπινη, τόν κόσμο ὁλόκληρο, τήν κοινωνία μας.

.....

M.M.